

Борис ЗАЙЦЕВ:

«До Мелітополя я приїхав назавжди!»

Народився Борис Васильович в селі Кезес Седельніківського району Омської області. Батько Василь Макарович працював все життя завідувачем зооветеринарної дільниці. Мати працювала головним бухгалтером МТС, потім - ремонтно-тракторних станцій і закінчила трудову діяльність бухгалтером у сільській лікарні. Кожен з батьків вклав свою лепту у формування майбутньої особистості сина. Батько полюбляв полювання та рибалку.

Мисливець та рибалка на все життя

- Наше село знаходилося на півночі області, - згадує дитячі роки Борис Васильович, - далі вже йшла тайга, болота. Я любив рибалити на річці Кезес та притоці Іртиша річці Уй. Найбільший улов - щука довжиною за метр та вагою 5 кілограмів. Взимку ставив петлі на зайців. Один ходив в тайгу. Одного разу приніс живого зайця додому, він тривалий час жив у нас у хаті і став зовсім ручним. А потім мати побачила дерев'яну стружку. Виявилось, що заєць гриз стільці. Довелося випустити його на волю. Ще ходив на глухарів, косачів. Коли я перейшов в шостий клас, батько дав мені гроші, і я пішов пішки за 30 км у райцентр за справжньою рушницею! Купив двостволку і два патрони.

Захоплення полюванням та рибалкою, які прищепив Борису батько, стали головними заняттями, яким він і донині присвячує вільний час.

Захоплення технікою

Часто навідуючись до мами на роботу, Борис обходив всі майстерні і дивився, як працюють ремонтники, щоб вся техніка була в

Зараз ювіляр працює на посаді доцента кафедри АЕП.

повному порядку. Це сформувало у Борі-школяра мрію стати головним інженером МТС. Закінчивши в 1957 році зі срібною медаллю школу, Борис написав листа і відіслав разом з атестатом до Омського сільгоспінституту. 25 серпня йому надійшло запрошення на польові роботи від інституту. Там і розпочалося його самостійне життя. В інституті Борис став відвідувати науковий кружок при кафедрі загальної електротехніки, де займався ремонтом електричних машин, електродвигунів. Брав участь і виступав з доповідями на конференціях у Новосибірську, Барнаулі. Захистивши диплом, отримав запрошення на роботу асистентом

на кафедру електротехніки. Але ця робота вимагала подальшого навчання. І в 1962 році Борис Васильович поступає до аспірантури в Челябінський інститут механізації і електрифікації сільського господарства.

З Алма-Ати до Мелітополя

Після аспірантури отримав розподіл до Алма-Ати. Але там працювати не довелося, бо не було можливості отримати житло, і за перерозподілом приїхав до Мелітополя в МІМСГ.

- Приїхавши до Мелітополя з одною валізою, прийшов до кабінету Ігоря Сергійовича Серого, який тоді був проректором з навчальної роботи. Він одразу спитав, чи надовго я приїхав. Я

відповів, що назавжди. Так воно і сталося. Спочатку мене призначили на посаду асистента кафедри ЗЕСГ, через півтора місяця - на посаду старшого викладача. В цей період надійшов лист з ЧІМЕСГ про призначення дня захисту кандидатської дисертації, яку я захистив в листопаді 1968 року. З 1973 року протягом п'ятнадцяти років працював заступником декана, потім такий же час деканом факультету.

Зараз наш ювіляр працює на посаді доцента кафедри АЕП. До його трудів належать: підручник, винахід, 3 патенти, біля 50 наукових робіт, методичних посібників. Має чимало нагород, однією з визначних є знак Міністерства освіти України «Відмінник освіти».

Щаслива людина

Борис Васильович - щаслива людина. Має кохану дружину Галину Федорівну, двох доньок - Світлану і Наталю, двох онучок - близнюків, які навчаються в нашому університеті на 3 курсі «дідового» факультету, і онука-шестикласника.

Дуже любить театр. А ще у Бориса Васильовича є авто, якому вже понад 37 років. Жодного разу машина не була на СТО і жодного разу не підвела в дорозі! Бо наш ювіляр все ремонтує самостійно і знає свою машину до найменших дрібниць.

З ювілеєм Вас, шановний Борисе Васильовичу! Міцного здоров'я і довгого щасливого життя!

Підготувала
Світлана ТУРЧИНА.